

Zander

„Nebud' nervózní,“ osloví mě Gabe a ožene se po mouše, která mu bzučí kolem obličeje.

„Já nejsem nervózní.“ Zakryju rukou zívnutí. „Mám pásmovou nemoc.“

„Vypadáš nervózně. Pořád si mneš čelo a šoupeš nohama.“

„Bolí mě hlava a snažím se udržet vzhůru.“ Podívám se na svého agenta, který se rozhodl, že mě doprovodí do Austrálie jako přehnaně ochránářský opatrovník, a o něco důrazněji zopakuju: „Protože mám pásmovou nemoc.“

Po patnácti hodinách strávených ve stísněném prostoru letadla z LAX do Sydney a dalších devadesáti minutách jízdy do Katoomby chci jediné: padnout do postele. Ale to bude muset počkat, protože Gabe domluvil, že se s vítězkou soutěže setkáme o den dřív, abychom si o ní pod záminkou turistického výletu mohli udělat lepší obrázek. Není to ideálně načasované, ale druhou možností bylo seznámit se s ní zítra, kdy už možná Hawke bude natáčet,

takže aspoň zvládneme případnou přehnaně nadšenou reakci v soukromí. Nebo překonáme její ostýchavost, pokud půjde o fanyнку, která v mé přítomnosti nebude schopná promluvit. Poté, co jsem viděl její fotografii – je to mladá teenagerka, asi tak třináctiletá, se zářivě oranžovými vlasy, které určitě vyplaší divoká zvířata v okruhu sta kilometrů –, doufám, že půjde o druhý případ. Ohromení a mlčení je vždycky lepší než nezkrotná rozjařenost.

Odpověď se dozvím brzy, ale do té doby nemůžu dělat nic jiného než se opírat o zábradlí vyhlídky Echo Point a čekat, až se objeví.

Je tu aspoň pěkný výhled na pohlednicově nádherné panorama národního parku Modré hory s prvkem, který plaketa vedle mě označuje jako Tři sestry – jedná se o tři ikonické pískovcové vrchy vytvořené kdysi dávno erozí. Mohl bych obdivovat jejich krásu, ale místo toho se dívám za ně, k zalesněným horám a údolím, jež se táhnou dál, než dohlédnu. Ten pohled v člověku vzbuzuje pokoru a zároveň mě i trochu sklíčuje. Při pomýšlení, že od zítřejšího rána tam někde budu já a budu dělat, co se dá, abych zachránil svoji práci, se zachvěju.

To zvládnou, pomyslím si. Budu v pohodě.

Tuhle mantru si opakuju už několik dní, ale když se teď mám seznámit s vítězkou, nedokážu se ubránit obavám. Gabe má pravdu – skutečně *jsem* nervózní. Na úspěchu téhle výpravy závisí *všchno*. Potřebuju tu fanyнку, aby mi pomohla změnit názor veřejnosti. Protože jestli plán selže a já se vrátím domů bez toho, aby na mě diváci pohlíželi laskavěji, pak...

Nenechám tu myšlenku doběhnout do konce. Místo toho si stáhnou baseballovou čepici o něco níž a posunu si na nose sluneční brýle, protože vidím, jak se ke mně blíží hlouček dětí. Připravuju se na to, že mě vzápětí přepadnou, ale jako ostatní turisté na rušné